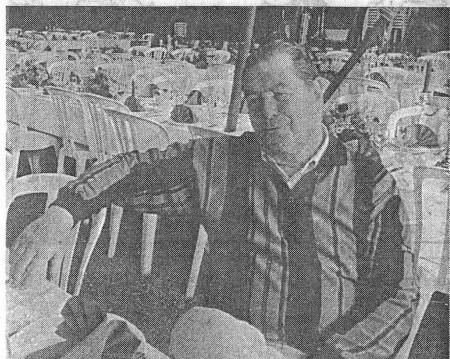

Man var heldig, hvis man kunne få fingre i nogle store trækasser!

Jubilæumsinterview med tidligere formand for Maglebylund

Børge Richter, tidligere formand for Maglebylund, ved et af de festdækkede borde.

Da vi første gang cyklede forbi Maglebylund på en udflugt fra Sundby, sagde vi: »Det der er i hvert fald ikke noget for os!« Det var en næsten bar mark med en meget ny

beplantning og spredte skur-lignende bygninger — og alt for langt fra byen.

»Men det var alligevel noget for os. Den 1. april 1954 flyttede vi herud, og det har vi

aldrig fortrudt. Det var helt andre tider dengang. Pengene var små, og man tjente penge, før man brugte dem. Tilmed var det venskeligt at skaffe materialer i efterkrigs-årene, og man tog til takke med, hvad man kunne få, f.eks. store trækasser fra de svenske telefonselskaber, og husene måtte ikke være på mere end 10 kvadratmeter.

Først op mod midten af halvtredserne ændrede situationen sig, så nye materialer kunne fås, og samtidig blev tiderne bedre, nu måtte man bygge større huse, men man byggede stadig på lejet jord.

»Dragør Nyt taler dagen før 50-års jubilæet med Børge Richter, der har haft have i foreningen i 43 år og har været foreningens formand i årene 1960-62 og igen fra 1992-96.

Børnene

De fleste kom herud, fordi de gerne ville have et sted, hvor de kunne være med børnene i skoleferien, så der var rigtig mange børn herude dengang. I 1960 var det olympieår, og vi holdt sportsfest herude med 160 børn. Den olympiske ild blev båret rundt i alle havegangene og brændte i alle 10 dage. Vi måtte tage nogle af børnene op om natten og bære dem hen til den olympiske flamme, for ellers ville de ikke tro på, at den også brændte om natten.

Lidt om udviklingen

»Det var sognerådet i St. Magleby, der skulle godkende, at gårdejer Hans Svendsen og hans kone Anna lejede deres jord ud til en haveforening. Vi følte, at sognerådet havde en vis frygt for, hvad det kunne udvikle sig til, og vi følte, at de lagde os hindringer i vejen, når de forlangte, at hegningen skulle være ensartet, og alle havelåger skulle være ens. Men det skabte den rigtige forening, fordi det skabte sammenhold mellem medlemmerne. Vi havde hverken vand eller el, og kloakeringen kom først i 1976. Så det var et stort fremskridt, da vi fik »sommervand«, d.v.s. vand fra gårdejer Svendsens egen boring, ført frem gennem rør, der lå oven på jorden ved grundenes baghegn.

Foreningen krævede en månedlig leje for levering af vand, og det gav overskud. Så holdt vi generalforsamling to gange om året. Og medlemmerne mødte op, for vi udlod-

dede overskuddet i »vandobligationer« à 50 kr., og det kunne man godt holde en lille søndagsfest for. Kun de færreste havde råd til at købe en græsslåmaskine for 50 øre i timen. De første grunde var kun på 300 kvadratmeter, men da vi udvidede, blev grundstørrelsen på 400 kvadratmeter, og man kunne også leje en dobbeltgrund. I 1959/60 kunne vi så købe vore grunde.

»Både Kolonihaveforbundet og Statens Jordlovsudvalg rådede fra, for vi kunne stadig

risikere en opsigelse efter en årrække, og hvad så? Vi gjorde det alligevel og betalte i form af en månedlig indbetaling. Det gik godt. I 1963 fik vi el, og i midten af 80'erne fik vi efter forhandlinger en lokalplan, som gav os en række fordele, og efter en aftale om friarealer kunne vi bygge helt op til 45 kvadratmeter.«

Så er vi næsten fremme ved nutiden, og mens regnen trommer mod taget i festteltet, ønsker vi Børge Richter en god jubilæumsfest.